

ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ ΟΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

«Ο γειράς 'Αγγλος 'Ιωνάθαν 'Αρκερ μεταβαίνει και' έντολήν του προϊσταμένου του εις τὰ Καρπάθια, έν Τρανσυλβανία, εις τόν πύργον του κόμητος Δράκουλα, όπως συνεννοηθή μετ' αὐτοῦ διὰ τήν ἀγοράν οἰκίας έν Δουνίνφ, πρὸς χεῖραν τοῦ Δράκουλα. Μόλις όμως φθάνει εις τήν Βιοτρίτσαν και' ετοιμάζεται νά τπισκεφθῆ τόν κόμητα εις τόν πύργον του, οἱ χωρικοί προσπαθεῦν νά τόν ἐμποδίσουν. Τρέμουν και' φρικιοῦν, ἀκούοντας τὸ ὄνομα τοῦ κόμητος Δράκουλα, σταυροκοποῦνται, τόν συμβουλεύουν νά μὴ μεταβῆ εις τόν πύργον, ἀλλὰ δέν τοῖσιμον νά τοῦ δεξηθῶσιν και' τὸ γιατί. 'Ο 'Ιωνάθαν 'Αρκερ, ἀνθρώπος τοῦ καθήκοντος, ὡς 'Αγγλος, μεταβαίνει 'Αναχωρεῖ νύκτα ἐπ' ἀμάξης, διὰ μίσου ξενητίας, και' εις τὸ στενὸν τοῦ Βόργου, ὁ ἀμαξηλάτης τοῦ κόμητος τόν παραλαμβάνει νά τόν φέρῃ εις τόν πύργον. Φυσιᾷ και' κινεῖται Ἐσπάρδια λίκων τούς πελορκαῦν. 'Ο 'Αρκερ βλέπει έντομος τὸν ἀμαξηλάτην νά κατεβοῖν τῆς ἀμάξης και' νά ἀπομακρύνῃ τούς λίκους με' ἀπλάς χειρονομίας. Κατεβαίνει τακτικά σ' ὄλο τὸ ταξίδι μέσα σ' ὁ σκοτάδι, χάνεται, ξεναγουρεῖται, κάμνει περιεργα σημεῖα. Οἱ λίκου τρομάζουν και' οὐρλιάζουν πένθιμα. 'Ο 'Αρκερ φρικιά. Τέλος φθάνον στὸν πύργον, σκοτεινὸ, ἐρειπωμένον, τρεῖσιον. 'Ο ἀμαξηλάτης τόν ἀφίνει μπρὸς σὲ μιά πόρτα μόνον και' φεύγει.»

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

«...Στεκόμουν σιωπηλὸς μὴ ξέροντας τί νά κάμω. 'Η πόρτα τοῦ πύργου δέν εἶχε ρόπτρον νά χτυπήσω. Τὰ παράθυρα ἦσαν κατασκότεινα. 'Η ὥρα που περνοῦσας, μοῦ πτεξέ τὰ στήθη. Γύρω ἐρημιᾷ, σκότος και' ἀνεμόγιον... Σὲ τί μέρος εἶχω ἐρῆθ' ἄραγε; 'Ποῦ βρισκομαι; Τί νά με περιμένει;

«Ὅταν ἡ μνηστῆ μου ἡ Μίνα, τὰ μάθη ὄλα αὐτὰ, θά με μαλῶσῃ γιὰ τὸ θάρρος μου.

Μποροῦσα όμως νά παρακούσω τόν προϊσταμένον μου; 'Ἐσφα να ἀκουσα ἕνα βαρὺ βῆμα νά πλησιάσῃ πίσω ἀπ' τήν πόρτα. Φῶς φάνηκε ἀνάμεσα ἀπὸ τῆς σιμισμάδες τῆς. 'Ακουσα νά τρυβοῦν βρεσιε ἀλυσιδες και' ζοντρές ἀμπάρες. Τέλος ἕνα κλειδί γύρισε στή κλειδαριᾷ, πού φαίνονταν ἀκουρασμένη και' ἡ πόρτα ἀνοίξε.

Εἶδα νά στέκῃ ἐμπρὸς μου ἕνας ὑψηλὸς γηραιὸς ἀνήρ, έντελῶς ξυρισμένος στὸ κεφάλι, με' μακρὰ λευκά μουστάκια. Φοροῦσε κατάρματα ἀπὸ πάνω ὡς κάτω. Κρατοῦσε στὸ χεῖρ ἕνα παλιὸ ἀσημένιο λυχνάρι και' μοῦ ἔκαμε μιά φιλικὴ χειρονομία νά εἰσελθῶ, λέγοντάς μου:

— Καλῶς ἦλθατε στὸ σπίτι μου! Εἰσελθετε ἐλευθέρως και' κατὰ βούλησιν!

«Ἐμπῆκα και' μ' ἔπιασε ἀπὸ τὸ χεῖρ. 'Αντελήφθην ἀπὸ αὐτὸ διὸ ἡ δύναμις του ἦταν τεραστία. Καί τὸ χεῖρ του; 'Ω τὸ χεῖρ του ἦταν παγωμένον, ὡπως εἶνε τὰ χεῖρα τῶν πεθαμένων.

«Ὅταν μπῆκα στήν εἰσοδο μοῦ ξανάει:

— Καλῶς ἦλθατε στὸ σπίτι μου! 'Ἐλθετε ἐλευθέρως. 'Υπάγετε ἀσφαλῶς και' ἀφήσατε κάτι ἀπὸ τήν εὐτυχίαν, τήν ὁποίαν φέρατε.

«'Η προσφορά του ἦταν ξενικὴ, ἀν και' μιλοῦσας καλὰ τ' ἀγγλικά. Τὸ σιβερὸν τῆς χειρονομίας του μοῦ θύμιζε τόν ἄλλον ἐκεῖνον εὐρωστων ἀνθρώπον, τόν ἀμαξηλάτην, και' μιά ὀψοφία γεννήθηκε στὸ μυαλό μου. Πῶς και' ὁ ἀμαξηλάτης και' αὐτὸς ἦσαν ὁ ἴδιος ἀνθρώπος. Τὸν ρώτησα τέλος:

Εἶσατε ὁ κόμης Δράκουλας;

«Υπεκλήθη φιλοφρονῶς και' ἀπήντησε:

—Εἶμαι ὁ Δράκουλας και' σὰς λέγω καλῶς ἦλθατε στὸ σπίτι μου. Λέγοντας αὐτὰ ἀκούμπησε τήν λυχνία σὲ μιά κόχη τοῦ τοίχου και' βγαίνοντας ἀπ' ἐξω πῆρε ταῖς ἀποσκευαῖς μου. Διεμεστωρῆθη γι' αὐτὸ και' θέλησα νά τόν ἐμποδίσω.

— 'Ὅχι, κύριε, μοῦ εἶπε. Εἶσατε ξένος μου. Εἶνε παράφωρα και' οἱ

ἀνθρώποι μου κοιμοῦνται. Πρέπει νά σὰς περιποιηθῶ μόνος μου.

Πῆρε πράγματι ταῖς ἀποσκευαῖς μου, ταῖς σήκωσε σὸν νά ἦσαν παιγνιδοῦκια και' ταῖς μετέφερε μέσα. Πέρασα μιά τραπεζαρία φωτισμένη, ἕνα ἄλλο θάλαμο οὐκιάγιον, και' ἐφτάσαμε σὲ μιά μεγάλη αἴθουσα, φωτισμένη με' λυχνία. Στὸ τζάκι ἔκαιγε φωτιά. Τὸ θέαμα ἦταν εὐχάριστο και' μεγαλοπρεπές.

— 'Ἐτοιμασθήτε, μοῦ εἶπεν ὁ κόμης, και' περάστε στὸ ἄλλο δωμάτιο πού θὰ σὰς περιμένω νά δεσπνήσετε.

«'Η θερμότης τοῦ θαλάμου αὐτοῦ και' τὸ φῶς μ' ἔκαμαν νά συνέλθω και' νά λημονήσω τούς φάβους μου. Ντύθηκα γρήγορα και' πέρασα στὸ διπλανὸ δωμάτιο. 'Ο κόμης μ' ἐπεριέμενε, ἀκουμπώντας στή γωνία τοῦ τζακινοῦ. Μόλις με' εἶδε μοῦ εἶπε:

— Σὰς παρακαλῶ καθίσατε. Θά με συγχωρήσετε, ἐλπίζω, πού δέν θὰ σὰς συντροφέω, ἀλλ' ἐγευματῖσα πλέον και' δέν πενῶ.

Τοῦ ἔδωσα, πρῖν καθίσω, τήν ἐπιστολήν τοῦ προϊσταμένου μου κ. Χάινις. 'Ἐφ' αὐτὴν τὴν εἰδήσιν προσεκτικὰ ἐγὼ καθίσα στὸ τραπέζι. 'Ἐνα ψητὸ ὁ μῆθι βρισκοταν ἐκεῖ, τυρὶ, σαλάτα και' μιά μουζακά κρασί Τόκεϋ. 'Ἐνῶ ἔτρωγα, ὁ κόμης μ' ἐροτοῦσε γιὰ διάφορα πράγματα. 'Ὅταν τελείωσα, μοῦ προσέφερε ποτῆο και' καθίσαμε μπρὸς τὸ τζάκι σινομιλοῦντες. 'Ἐτοι εἶχα τήν εὐκαιρία νά τόν ξετεῖσω καλὰ-καλὰ.

Τὸ πρόσωπό του ἦτο μεγαλοπρεπές και' ἔμοιαζε τοῦ ἀετοῦ. Τὸ μέτωπό του ἦταν ὑψηλὸ και' ἐξωγυμμένο, τὰ φρύδια του πυκνά. Τὸ στόμα του ἔδειχνε σκληρότητα. Τὰ χεῖλη του ἦσαν πολὺ κόκκινα και' ὑγρὰ, παρᾶνε γιὰ γέροντα τῆς ἡλικίας του, και' τὰ δόντια του μυτερά και' κατάλευκα, ἔδειξαν σχεδὸν τῶν χεῖλων. Τ' αὐτιά του ἦσαν ἐπίσης μυτερά πρὸς τὰ ἑπάνω. Γενικῶς ἦταν πολὺ ὄγκος, πολὺ ὄγκος.

Τὰ χεῖρα του ἦσαν σιβαρά. Λευκὰ στὰ ἄκρα, ἀλλὰ με' δάκτυλα παραδόξως γοντρά και' βάρυαυσα. 'Ακόμη εἶδα με' περιέργεια, πὸς τῆς παλάμες του ὑπῆρχαν φυτρωμένες τριχες. Τὰ νύχια του τέλος ἦσαν μακρὰ, μυτερά και' κοφτερά!

Καθὼς ἔσκαβε και' μοῦ μιλοῦσε, ἡ γνοῖα του μοῦ ἔκανε φρικιὴ ἐντύπωση. Μύριζε σαπλάν. Τὸ ἀντελήφθῃ αὐτὸ, χαμογέλασε παραδόξως και' τραβήχτηκε πίσω.

Κύτταξα στὸ παράθυρο και' διέκρινα πέρα μακρὰ στὰ βουνὰ τὸ πρῶτο χλωμὸ φῶς τῆς αὐγῆς. 'Ἐκείνο πού μοῦ ἔκανε ἐντύπωση ἦταν ἐπίσης ἡ ἡσμία και' ἡ σιωπὴ πού ἦταν ἀπλωμένη γύρω. Σιωπὴ ἀπέραντος και' μυστηριώδης, σὸν νά μὴν ὑπῆρχε ἄλλη ψυχὴ γεννητῆ μέσα στὸ πύργο και' αὐτὸ μεγάλη ἀπόστασι γύρω. Μόνον τὰ οὐρλιάσματα τῶν λίκων ἐφταναν ἀπὸ μακρὰ. Τ' ἀκουσας και' ὁ κόμης και' μοῦ εἶπε:

— 'Ακοῦτε τὰ τέκνα τῆς νύχτας; Εἶδατε τί μουσικὴ πού ἀποτελοῦν;

«Ἐσφα σηκώθηκε και' ετοιμάσθηκε νά φύγῃ, λέγοντας:

— Πρέπει νά εἶσατε πολὺ κουρασμένος. 'Ο κοιτῶν σας εἶνε ἔτοιμος και' μορεῖτε ν' ἀναπαυθῆτε τήν ἡμέρα, ὅσο ἔκανε ἐντύπωση ἦταν! Λεῖπω ὡς τὸ βρῶδον. Λοιπὸν καλὸν ὕπνον και' καλὰ ὄνειρα ξένη μου!

Μοῦ ἀνοῖξε ὁ ἴδιος τὸν οὐκιάγιον κοιτῶνα εἰς τόν ὁποῖον θὰ ἔμενα. Μ' ἀπεχαιρέτησε και' ἔφυγε...

Πλέω ὄλος εἰς πέλαιος μυστηρίων. 'Αμφιβάλλω, φοβοῦμαι, σκέπτομαι παράδοξα πράγματα, τὰ ὁποῖα δέν τολμῶ νά ἐξομολογηθῶ οὔτε στήν ἴδια μου τῆ ψυχῇ. 'Ο Θεὸς νά με φυλᾷ ἐπὶ τῆς χάριν ἐκείνου πού ἀγαπᾷ!

7 Μ α ἰ ο υ. — Εἶνε πρῶτὸ ἀκόμη. Κοιμήθηκα ἀναπαυτικὰ και' ἔχω συνθέσει. Ντύθηκα και' πῆγα στὴ τραπεζαρία. Βρήκα τὸ πρόγευμά μου ἔτοιμο και' ἕνα ἐπισκεπτήριο τοῦ κόμητος πάνω στὸ τραπέζι. Μοῦ γράσει:

«Θ' ἀπουσίασω ἐπ' ὄλιγον. Μὴ με περιμένετε. — Δ.»

«Ἐκάθησα και' ἔφαγα με' ὄρεξ. 'Ὅταν τελείωσα, ζήτησα τὸ κουδοῖν νά χτυπήσω γιὰ τὸν ὑπηρετῆ, μὰ δέν βρήκα πουθενὰ τέτοιο πρᾶγμα. 'Ο πύργος αὐτὸς

έχει στοιχειώδεις έλλείψεις. Κι' έν τούτοις φαίνεται πλουσιώτατος. Μιά παλιά πολυτέλεια άπλοΰται παντού. Μετάξια, χρυσασφικά, τάπητες. Όλα αυτά εδώ μέσα άποτελούν μουσειον πλούτου και παλαιότητας. Φαίνονται σαν να μη έχουν χρησιμοποιηθή πρό πολλού.

Καθόφης δέν υπάρχει πουθενά. Αναγκάσθηκα ν' άνοίξω τή βαλίτσα μου και νά βγάλω τον δικό μου, τής τουαλέτας μου, για νά ξερισθώ και νά χτενισθώ.

Ότε σιά άπρήτετο δέν φάνηκε άκόμη. Ό πύργος φαίνεται βουβός και κοιμισμένος. Δοκίμοσα τή διπλανή πόρτα του κοιτώνος μου και τήν βρήκα κλειδωμένη. Πλάι στή τραπεζαρία όμως ανέκάλυφα περιφημον βιβλιοθήκη. Βρήκα σ' αυτή ένα πλήθος βιβλίων σχετικών με τό Λονδίνο. Φαίνεται πως ό κόρησ τά παρήγγειλε τελευταίως και μελετώ για νά γνωρίσω τήν πολιν εις τήν οποίαν θά έγκτασταθώ. Δεν λείπει τίποτε από τήν σειράν αυτήν και υπάρχουν άκόμη και διάφοροι ταξιδιωτικοί οδηγοί.

Ένώ ήμουν ξεπλωμένος και διάβαζα, έμπήκεν ό κόρησ. Μ' έχάρησεν έχαρδίως και μου ειπε :

— Χαίρω διότι εισήλθατε εδώ. Είμαι βέβαιος πως θά βρήκατε πολλά τά ενδιαφέροντα. Άρ' ότου άπεφασισα νά ρθώ στο ύφαιό σας Λονδίνο, μελετώ τά βιβλία αυτά. Αχταρω νά φθάσω στο Λονδίνο και νά ραδισω άνάμεσα στη πολυκοσμία του...

Ζήτησα από τον κόρητα τήν άδελφάν νά μιλώνε όταν θέλω στη βιβλιοθήκη του και νά μελετώ.

— Ναι, β. β. β. μου άπήγησε. Μπορείτε νά αγγαίνετε όπου θέλετε μέσα στο πύργο, εκτός των αθουσών που εινε κλειδωμένα. Μη άποπειραθίτε νά εισέλθετε ποτέ σ' αυτάς. Υπάρχει λόγος που τό άπαγορευει και τον όποιον μόνος εγώ γνωρίζω.

Έσιώχησα μιά στιγμή και συνέχισα :

— Βρισκόμεθα στην Τρανσυλβανία και ή Τρανσυλβανία δέν εινε Άγγλία. Πολλά πράγματα θά σας φανούν εδώ παράδοξα...

Η τελευταία αυτή σύσταση του κόρητος έδωκεν άφορμή σέ μακράν σχετική συνομιλία.

Πρό παντός έπρόσεξα πως προσπαθούσε νά μάθω τί ειχα άκούσει για αυτόν και τί ειχα πληροφορηθή στα πέριξ. Ένωσεται πως εφρόντισα νά φανώ επιφιλακτικός.

Είχε νυχτώσει έν τώ μεταξύ και ό κόρησ άναψε τός λυχνίας!

Έκαθήσαμε και μιλήσαμε εκτενέστατα επί τής υποθέσεως του σπιτιού που έπρόκειτο νά του αγοράσουμε στο Λονδίνο.

Τού παρουσίασα τά σχετικά έγγραφα και τού εξήγησα πως τό σπίτι ήτο άνωσ τό ήθελε. Βρισκονταν στο Ποιρέλιντ, σέ μία πόρδο. Ήχος τοίχος τό περιτριγύριζε και ήταν άρχαίας κατασκευής, κτισμένο με όγκολίθους. Πρό πολλών ετών δέν ειχεν επισκευασθώ. Αί πύλαι του ήσαν από παλιά βαλάντιν δια και σίδηρο, καταφαγομέναισ από τή σκουριά.

Τό κτήμα αυτό καλεΐται Κάσραξ και τό τριγυρίζουν παλιά, μεγάλα δέντρα. Πρόκειται έν όλίγοις περι οικίας μεσαιωνικής, από τής παλαιότερης του Λονδίνου, με παραθυρα, φραγμένα με χοντρά σίδηρα. Κοντά τής βόρειας και μία παλαιά εκκλησία.

Αί λεπτομέρειαι αυταί ευχαρίστησαν τον κόρητα, όπως άντελήφθην.

— Χαίρω, μου ειπε, διότι ή οικία εινε παλαιά και όγκώδης. Έγώ είμαι από παλιά οικογένεια και τό νά κατοικώ σέ νεόκτιστο σπίτι εινε ό θάνατός μου. Ευχαριστούμαι επίσης που τό κτήμα έχει και εκκλησίαν. Ήμεΐσ οι Τρανσυλβανοί άγατάμεν νά πλητώμεθα στα κτήματά μας, σέ ιδιωματ. νους και νεκροταφείν. Έγώ, φίλε μου, δέν αγαπώ τής χαρής και τής λαμπρότητες του κόσμου αυτού. Δεν μ' άρέσει τό φως και τά πανηγύρια. Είμαι γέρως παιά και ή καρδιά μου εινε λυπημένη. Η άνάμνησις των νεκρών με τραβά. Γι' αυτό κι' ό πύργος εινε έτσι άρημένος κι' έρειπωμένος στους

τέσσαρες άνέμους. Αί σκιάι εδώ μέσα εινε πολλαί και ό άγέρας φυσά παγωμένος παντού. Αγαπώ τήν σκιάν και τό βυθό και ποθώ νά είμαι μόνος με τούς λογισμούς μου...

Καθώς μου τά έλεγε αυτό, ή μορφή του έπερνε μιά άλλόκοτη σκληρότητα, κάτι τό άγριο.

Κατόπιν εξήγησε και έμεινα μόνος. Ήνοιξα ένα χάρτη του Λονδίνου και είδα πως ήχε σημειώσει επανω το μέρος που ήταν τό κτήμα του. Επίσης υπήρχαν σημεία με μολύβι προς τό Έξωτερ και τό Ούιτμπυ, τής κομητείας Υόρκης, προς τήν άκίη.

Γιατί άραγε τό ειχε σημειώσει τή μέρα αυτή;

Έν τώ μεταξύ όμοιως αυτός έπέστρεψε. Με έπηρε και περάσαμε στον πλαϊνό θάλαμο, όπου περιέριε θασμάσιος δειτανος.

Ό κόρησ και πάλιν δικαιολογήθηκε πως ειχε δειπνήσει έξω. Έργα μόνος μου κι' έπειτα άρχισαμε νά συζητούμε.

Η ώρα ήταν περασμένη. Είχιν περάσει τα μεσανυχτα και πλησιάζε τό πρωί. Εδύτως δέν ενουσταζα γιατί ειχα κοιμηθώ καλά.

Τό μάτι μου ήχε ξεφρανα έξω από το τζάμι τό πρώτο θαμπό φως τής αυγής. Ένας πειτειός ελάλησε.

Ό κόρησ τον άκουσε και άνεπήδησε.

— Σημερώνει κι' όλας! ειπε. Τι ξεχασμένος είμαι νά σ' άφήσω νά ξεαγοπηήσης. Φταΐς όμως και σ' ου που μου μιλάς για τό Λονδίνο.

Μ' έκαληνήχτης και έφυγε. Πέρασα στον κοιτώνά μου και κτύπαξα έξω από το παράθυρο. Έβλεπε προς τήν αυλήν Πέρα μακράν ήπλοΰτο συννεφι σμένος ό ορίζων.

Έκάθησα κι' έφαγα, πριν ξεπλωθώ, τός γραμμάς αυταί.

8 ΜΑΪΟΥ.— Φοβούμαι μήπως φανώ πάλιν γελιτός. Κι' έν τούτοις κάτι υπάρχει εδώ μέσα που με άνησυχεί. Δεν γνωρίζω άκόμη τί συμβαίνει ακριβώς.

Έν τούτοις άνησυχο τρομερά. Θά ήθελα νά μη ειχα έλθω ποτέ εδώ πέρα. Πθανώς νά μου πείραζε τά νεύρα και τό ότι ζω τήν νύκτα, εξ αιτίας των συνηθειών του κόρητος. Αν ειχα κάποιον νά μιλή, θά παρηγορήμην. Μού φαίνεται όμως και τό λιω τρεμόντας — πως άλλη ψυχή ζωτανή μέσα στο πύργο, εκτός του κόρητος, δέν υπάρχει...

Σήμερα μου συνβη πάλιν κάτι τό άλλόκοτο και τό τρομερό... Είχα κοιμηθώ λίγες ώρες και έσητήσα. Ό ύναος μου ειχε φύγει πλέον.

Σηκάθηκα κι' άρχισα νά ξεριζώνω. Είχα στηρίξει τον μικρό μου καθρέφτη στο τζάμι και ήμουν άφωτισμένος στην εργασία αυτή. Όταν αισθάνθηκα ένα χέρι στον ώμο μου, κι' άκουσα τή φωνή του Κόρητος νά μου λέη :

— Καλημέρα!

Επιστάθηκα τρομαγμένο, για τί όλα αυτά έγιναν άντελώς άπ' ουθενά, χωρίς νά προηγηθώ φότος. Μ' έτρόμαξεν επίσης τό άνεξήγητο γεγονός, δι' ή σιλουέττα του κόρητος που σικοταν πίσω μου δέν φαινόταν καθόλου πάνω στο καθρέφτη λές κι' ήτανε άγέρας.

Όλα αυτά μ' έτάραξαν τόσο, ώστε τό χέρι μου έτρεψε και κοπήκα λίγο με τό ξυράφι στο λαιμό. Έν τούτοις γρησια πρός τον κόρητα και του άνταπέδωκα τον χειρτερισμό. Στριφόμενος πάλι προς το καθρέφτη είδα καθαρά — καθαρά αυτή τή φορά — πως τό σωμα του κόρητος δέν άντενακλάτο έντός αυτού, άν και ίστατο ακριβώς πίσω μου.

Μή γνωρίζοντας τί νά υποθέσω, χίλια δυο υπομαζόμενος, γρησια πάλι νά πάσω τή πετσέτα νά σφογγίσω τής σταγόνες τό αίμα που είχιν ρέσει στο λαιμό μου από τό κόψιμο. Καθώς γρησια, ό κόρησ ειδεν έπίσης τό αίμα και έξεφρανα ή μορφή του έγινεν άγρία και άπαισιά, τά μάτια του έφρετοβόλησαν.

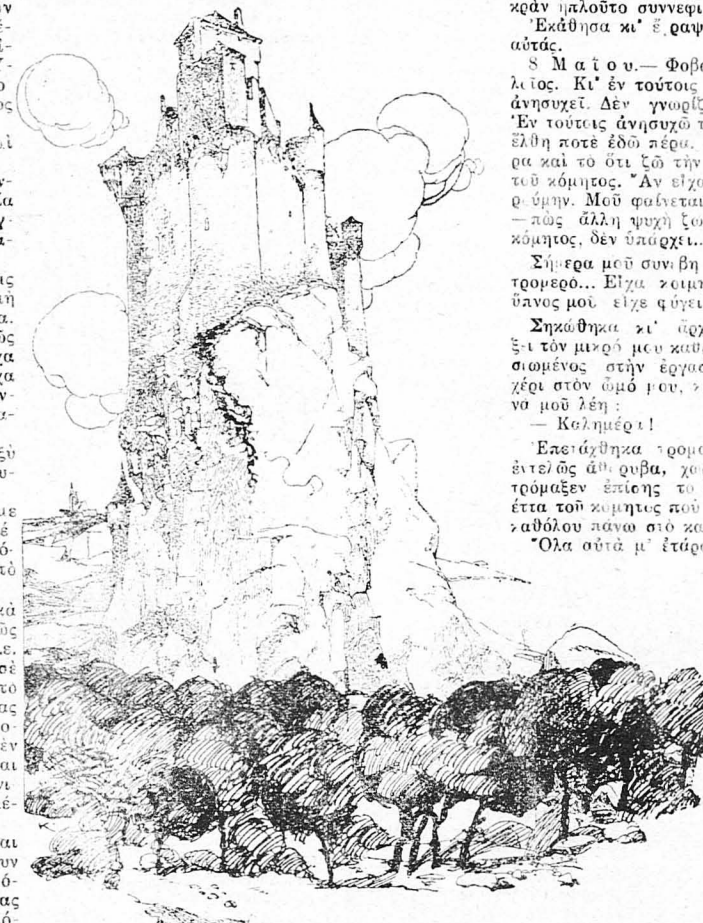
Όρησε νά με άρπάξη από τό λαιμό, αλλά πρόφρασε, εύτυχώς, νά όπισθοχωρήσω. Κατ' αυτόν τον τροπο τά χείρα δέν άγγισαν παρά τό κορδόνι του φυλακτού που κρέμεταν στο λαιμό μου.

Τό άγγισμα αυτό τον πάγωσε φάνεσαι. Άλλαξε διά μιάς, ή όρμη του κατέπεσε αποτόμω.

Φυλάξου, μου ειπε, φυλάξου νά μη κότσεσαι άλλοτε. Εινε πολύ επικίνδονο αυτό στο τόπο μας.

Έπειτα πήρε στο χέρι του τό μικρό μου καθρέφτη και συνέχισε :

— Γούτο εινε τό άθλιον πράγμα που σου έπροξένησε το κινδόν! Εινε άκάθαρτο σκευός τής κενοδοξίης τ' ά θροόπου. Άς λ' ψη! (Ακολούθει)

Αί σκιάι εδώ μέσα εινε πολλαί και ό άγέρας φυσά παγωμένος παντού